

Hari nombris kvin malgrandajn bronzajn monerojn, kaj la strigo etendis sian kruron, tiel ke Hari povis meti la monon en ledan saketon ligitan al ĝi. Tiam ĝi forflugis tra la malfermitan fenestron.

Hagrid oscedis laŭte, sidiĝis supren, kaj streĉis sin.

“ ‘B’zones eki, ‘Ari, ni ‘avos plenan tagon, ‘b’zones veturi ĉe Londono kaj aĉeti viajn ‘ferojn por la lernej.’ ”

Hari inversigis la sorĉistajn monerojn kaj ekzamenis ilin. Li ĵus pensis pri io, kio donis al li la senton, kvazaŭ la ĝoja balono en li ekkrevis.

“Ee – Hagrid?”

“ ‘E?’ ” diris Hagrid, kiu tiris egajn botojn sur siajn piedojn.

“Mi havas neniom da mono – kaj vi aŭdis Onklon Vernon hieraŭ nokte... li ne pagos por ke mi iru kaj lernu la magion.”

“Ne zorgu pri ti,” diris Hagrid, starigante kaj gratante sian kapon. “Ĉu vi s’pozis, ke viaj g’patroj ne las’s jon por vi?”

“Sed, se la domo estis detruita—”

“Ili ne ten’s si’n oron en la dom’, knabo! Tut’ ne, do por ni la ‘nua paŝo estos ĉe Gajngotoj. La sorĉista bank’. Prenu kolbason, ili ne m’lbone gustas m’lvarme – kaj mi ankaŭ ne r’fuzus jom de via datrevena kuko.”

“Sorĉistoj havas *bankojn*?”

“Nur unu. Gajngotoj. D’rektata de k’boldoj.”

Hari faligis sian pecon da kolbaso.

“*Koboldoj*?”

“Jes—ti’l ke nur fren’zulo provus prirabi ĝin, mi k’nstates al vi. Neniam friponu la k’boldojn, ‘Ari. Gajngotoj estas la plej sekura loko en la mondo por io ajn, ki’n vi d’ziras konservi s’kura – escepte eble de Porkalo. Fakte, mi debes ĉi’okaze v’ziti Gajngotojn. Por Zomburd’. Afero de Porkalo.” Hagrid rektiĝis fiere. “Li k’time sendes min por siaj gravaj aferoj. Ki’l v’nigi vin –porti aferojn el Gajngotoj – li fides al mi, ĉu vi k’mprenes?”

“Ĉu vi ‘aves ĉi’n? Do, ni iru.”

Hari sekvis Hagrid eksteren sur la rokon. La ĉielo nun estis tute klara, kaj la maro glimbrilis pro la sunlumo. La boato kiun Onklo Verno estis luinta ankoraŭ estis tie, duonplena je akvo pro la ŝtormo.

“Kiel vi venis ĉi tie?” Hari demandis, serĉante alian boaton.

“ ‘Flug’s,” diris Hagrid.

“Vi *flugis*?”

“Jes—sed ni r’iros per ti’. M’ ne debes uzi la magion nun, post kiam mi ‘aves vin.”

Ili enŝipiĝis, Hari ankoraŭ rigardante Hagrid, provante imagi lin flugi.

“Tam’n, estus damaĝe, se ni devus remi,” diris Hagrid, rigardante strabe al Hari. “Se mi farus jon por – e – akceli la ‘ferojn, ĉu vi bonvolus ne